

Plus
MORD

Christina Lauren

Plus
MORR

Tõlkinud Mai Tõnisoo

 TÄNAPÄEV

Originaali tiitel:
Christina Lauren
Beautiful Bitch
Gallery Books/Simon & Schuster Inc, 2013

Tõlge eesti keelde © Mai Tõnisoo ja Tänapäev, 2017

Toimetanud Ele Jaagusoo
Kujundanud Margit Randmäe

ISBN 978-9949-85-167-6

www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

*Lugejad, kes soovisid enamat – see on teile.
Jah, teile.*

Ema ütles ikka, et leiaksin endale naise, kes on minuga igas mõttes võrdväärne.

„Ära armu kellesegi, kes sinu maailma enda jaoks esikohale seab. Armu võimukasse naisesse, kes elab sama kartmatult kui sinagi. Leia naine, kelle pärast tahad olla parem mees.“

Polnud kahtlustki, et olin leidnud võrdväärse naise, kellegi, kes tegi mu elu põrguks ja elas selle nimel, et minuga sõdida. Naise, kelle suud tahtsin kinni teipida ... sama palju, kui seda suudelda.

Minu tüdruksõber ja endine intern preili Chloe Mills.
Ilus mõrd.

Vähemalt niisugune näis ta minu silmis varem, kui olin tainapea ega mõistnud, kui lootusetult teda armastasin. Olin kohe kindlasti leidnud naise, kelle pärast parem mees olla; olin armunud kartmatusse. Ainult et enamikul päevadel ei õnnestunud mul temaga üle kahe minuti koos olla.

Minu elu: sain ta lõpuks endale, kuid ei näinud teda praktiliselt üldse.

Olin viimased kaks kuud suurema osa ajast ringi reisinud, et leida New Yorgis Ryan Media Groupi uue haru jaoks kontoriruumi. Chloe ei sõitnud kaasa, ja olgugi et meie viimane – ja haruldane – ühine nädalavahetus siin Chicagos oli täis sõpru, päikesepaistet ja puhkust, polnud temaga veedetud ajast kaugeltki küll. Olime kogu nädalavahetuse seltsielu elanud, hommikust kuni hiliste öötundideni, ja vaarunud igal ööl minu poole, kus saime vaevu riided seljast, enne kui vaikselt ja uniselt vahekorra astusime. Kui tõele au anda, siis ei tekitanud meie igaõine armatsemine – mis oli ajaga üha intiimsemaks ja metsikumaks muutunud, võimaldades minimaalset uneaega – ikka veel tunnet, et sellest piisab. Ootasin muudkui, et tekiks tunne, nagu oleksime kohanenud, mingisuguse rutiini saavutanud. Kuid seda ei juhtunud. Olin pidevas näljas. Ja esmaspäevad tundusid kõige hullemad. Esmaspäeviti toimusid lõputud koosolekud ning mu ees laotus laiali kogu töönel – troostitu ja Chloeta.

Tõstsin tuttavat kotsaklõbinat kuuldes pilgu paljundusmasinalt, mille ääres seisin, oodates dokumentide printimist. Justkui mu palveid pealt kuulnud, sammus Chloe Mills minu poole, kandes liibuvat punast seelikut, meresinist kampsunit ja kotsakingi, mis ei tundunud tõele au andes väljaspool magamistuba just kõige turvalisemad. Kui hommikul varem lahkusin, et kella kaheksaseks koosolekuks ettevalmistusi teha, ei katnud tema keha muud kui hele päikesevihk, mis läbi magamistoa akna sisse valgus.

Surusin naeratus alla ja püüdsin mitte liiga meeleheitlik näida, kuid sama hästi oleksin võinud mitte vaevuda. Ükski minu ilme ei jäänud talle mõistatuseks.

„Näen, et leidsid võlumasina, mis võtab su arvutiekraanilt kraami ja laseb selle paberile,“ hüüdis ta. „Vedelikuga.“

Libistasin käe püksitaskusse, kõlistasin müntidega ja tundsin, kuidas tema õrritav toon ja lähenemine mu veenidesse adrenaliini pumpab. „Tegelikult avastasins selle imelise riistapuu oma esimesel tööpäeval. Mulle lihtsalt meeldis see õnnis vaikus, mis tekkis, kui olin saatnud su kontoris dokumentide järele.“

Ta jalutas minu suunas, suul lai naeratus ja silmis kelmikas pilk. „Siga.“

Oo jaa. Tule mu juurde, kaunitar. Kümme minutit koopiaruumis? Võiksin vabalt nende kümne minutiga sinu päeva kordaläinuks teha.

„Õhtul ootab sind korralik trenn,“ sosistas ta sammugi aeglustamata ja patsutas mulle õlale, jätkates oma teekonda koridoris.

Jälgisin tema peput, kui ta seda hetkeks hõõritas, ning ootas, et ta naaseks ja piinaks mind veel pisut. Kuid seda ei juhtunud. *See oligi kõik? Muud ei saagi? Patsutus õlale, kerge sõnaline eelmäng ja pepuga hõõritamine?*

Aga ikkagi, täna on esimene õhtu üle mitme nädala, mille saame ainult kabekesi veeta.

Olime olnud armunud rohkem kui aasta – ja keppinud sellest veelgi kauem –, kuid sellest hoolimata polnud meil õnnestunud pärast San Diegot olla pikemalt koos kui vaid nädalavahetuse.

Ohkasin ja võtsin prinditud paberid paljundusmasinast välja. Vajasime puhkust.

Jõudnud tagasi oma kabinetti, panin dokumendid lauale ja põrnitsesin arvuti monitori, millelt vaatas üllatuseks vastu peaaegu tühi kalenderplaan. Olin nädal aega meeletult pikki tööpäevi teinud, et jõuaksin võimalikult kiiresti koju Chloe juurde, nii et kui varahommikune Payrolliga kohtumine välja arvata, oli muus osas vabakava. Kuid Chloel jagus oma uuel ametipostil ilmselgelt tegemist.

Igatsesin seda aega, kui ta oli veel mu intern. Igatsesin tema kamandamist. Igatsesin päriselt seda, kuidas tema mind vastu kamandas. Esimest korda üle mitme kuu oli mul aega kabinetis istuda ja sõna otseses mõttes tühja passida. Sulgesin silmad ja peast käis sekundite jooksul läbi sadu mõtteid. New Yorgi tühjad kontoriruumid enne seda, kui lennujaama sõidan. Väljavaade kogu elamise kaasa pakkimisest. Sootuks meeldivam väljavaade Chloe-ga uues kodus asjade lahtipakkimisest. Ja siis asus mu aju oma eelisteekonnale – alasti Chloe kõikvõimalikes poosides.

See viis mind ühe lemmikmälestuseni minust ja Chloest – hommik pärast tema esitlust. Kogu see kirm ja pinged, mis kaasnes ausa ülestunnistusega, et enam polnud meie vahekord pelgalt raevukas keppimine, vaid huvitusime millestki enamast, oli toonud kaasa ühe meie suurima tüli. Ma polnud teda mitu kuud näinud ja ilmusin tema stipendiumi esitlusele, et näha, kuidas ta seal hiilgab. Ja seda ta tegigi.

Kuid pärastpoole, hoolimata kõigest, mida olime üleväl koosolekusaalis rääkinud, polnud kõik veel *kaugeltki* öeldud. Leppimine oli veel nii värske ja ma ei teadnud täpselt, kus me oma suhtes olime.

Kui olime tänavale jõudnud, vaatasin teda: tema silmi, huuli ja kaela, mis ikka veel pisut punetas neist näksavatest suudlustest, mis sinna minust vaid minuteid tagasi olid jäänud. See, kuidas ta sirutas käe ja tõmbas sõrmega üle väikese maasika, saatis ajust teele närviimpulsi, mis jõudis mu riistani – leppimine on küll tore, aga nüüd on aeg ta enda juurde viia ja läbi keppida.

Ent ma polnud kindel, et me selles päris ühel meelel olime.

Ta nägi päevavalguses välja, nagu variseks iga hetk kokku. Polnud ka imestada. Tundes Chloet, oli ta arvatavasti viimased seitsekümmend kaks tundi järjest oma esitlust ette valmistanud ja viimistlenud, ilma et oleks korraiski sõba silmale saanud. Aga ma polnud teda nii kaua näinud – kas ma suudaksin end piisavalt vaos hoida, et lubada tal koju pubkama minna? Kui ta sooviks tukastada, siis võiksin ju niisama oleskleda ja oodata, kuni ta üles ärkab, eks? Võiksin tema kõrval lebada, veenda end, et ta on tõepoolest sealsamas ja et see tõepoolest juhtus ja lihtsalt ... mida? Tema juukseid silitada?

Täitsa perses. Kas ma olin alati niisugune friik olnud?

Chloe tõstis arvutikoti üle õla ja see liigutus tõi mind taas maa peale. Aga kui silmi taas pilgutama hakkasin, märkasin, et ta põrnitseb kaugusesse, jõe poole.

„Oled korras?“ küsisin, vaadates allapoole, et me pilgud kohtuksid.

Ta noogutas, võpatades kergelt, nagu oleks mulle vahele jäänud. „Korras, ma olen lihtsalt pisut emotsionaalne.“

„Pisut läbiraputatud?“

Tema kurnatud naeratus sikutas õrnalt miskit mu ribide all, kuid see, kuidas ta enne kõnelemist huuli limpsas, kiskus sikutust veidi allapoole. „Olin nii kurb, kui mõtlesin, et ei näe sind täna. Ja täna hommikul, kogu selle teekonna jooksul sinu kontori juurest siia, mõtlesin, kui imelik see on, et ma teen seda, kuid ei sina, Elliott ega mitte keegi teine Ryan Mediast pole minuga. Ja siis sa tulid siia, ajasid mind loomulikult närvi, aga samas ka naerma ...“

Ta kallutas pead ja uuris mu nägu. „Esitlus läks täpselt nii, nagu tahtsin, ja need tööpakkumised ... ja sina. Ütlesid mulle, et armastad mind. Oled siin.“

Ta sirutas, et viia käsi mu rinnale. Teadsin, et ta tunneb, kuidas mu süda rinnus peksleb. „Adrenaliin pole enam laes ja nüüd ma lihtsalt ...“ Ta tõstis käe ära ja vehkis enese ees, enne kui selle jõude rippu lasi. „Ma ei ole päris kindel, mis täna õhtul saab.“

Mis täna õhtul saab? Oleksin võinud talle täpselt rääkida, mis saab. Lobiseme pimedani ja kepime päikesetõusuni. Panin käe talle õlale. Jumal, kui mõnus ta tundus.

„Las mina kannan selle eest hoolt. Las ma sõidutan sind koju.“

Seekord vangutas ta pead, eemaldudes veelgi. „Pole viga, kui pead tagasi tööle minema, saame ...“

Kortsutasin kulmu, oiates: „Ära tee nalja! Kell on pea-

aegu neli. Ma ei lähe tagasi tööle. Mu auto on siinsamas ja sa istud peale.“

Tema suule ilmus naeratus. „Kamandaja-Bennett. Nüüd ei tule ma kohe kindlasti sinuga kaasa.“

„Chloe, ma ei tee nalja. Ma ei lase sind jõuludeni silmist.“

Ta kissitas vastu pärastlõunast juunipäikest. „Jõuludeni? Minu jaoks kõlab see küll liiga keldrisse-abeldatud-seksiorjalikult.“

„Kui sulle niisugune asi ei meeldi, siis ei tule sellest subtest vist ikka mitte midagi välja,“ narrisin.

Ta naeris, kuid ei vastanud. Selle asemel põrnitsesid mind sügavpruunid silmad, mis ei pilkunud ja olid loetatud. Tundsin end sellises olukorras niivõrd harjumatult, et raske oli ärritust varjata.

Viisin käed ta puusadele ja küünitasin allapoole, et talle suu peale väike musi teha. Persse, vajasin enamat. „Lähme. Ei mingeid keldreid. Ainult meie kaks.“

„Bennett ...“

Peatasin ta järjekordse musiga, tundes seesugusest väikesest labkarvamusest paradoksaalset kergendust. „Minu autosse. Kobe.“

„Oled kindel, et sa ei taba kuulda, mis mul öelda on?“

„Täiesti. Võid rääkida, palju tahad, kui mu nägu on su jalge vahel oma kindla koba leidnud.“

Chloe noogutas ja järgnes mulle, kui tal käest võtsin ja teda hellalt parkla poole tõmbasin, näol salapärane naeratus.

Ta mängis kogu autosõidu sõrmedega mu reiel, küünitask mu kaela limpsima, libistas käega üle mu riista

ja rääkis oma väikestest punastest püksikutest, mis ta oli hommikul jalga tõmmanud, et end enesekindlamalt tunda.

„Kas ma purustan su enesekindluse, kui sult need jalast rebin?“ küsisin, küünitades punase tule all teda suudlema. Tagumine auto lasi signaali just siis, kui mõnusaks läks: kui suudlus asendus väikeste näksamistega ja tema hääl täitis mu suu, pea ja – persse küll – kogu mu rindkere. Tahtsin teda alasti ja enda alla.

Kui liftis üles tema korterisse sõitsime, läks asi metsikuks. Ta oli sealsamas, täiesti perses, ja ma olin teda nii väga igatsenud; kui saaksin oma tahtmist, kestaks see õhtu kolm järjestikust päeva. Ta lükkas seeliku üle puusade ja ma tõstsin ta üles, astusin ta jalge vabele ja surusin oma valutava riista tema sisse.

„Viin sind nii mitmeid kordi lõpuni,“ vandusin.

„Mmm, lubad?“

„Luban.“

Liigutasin puusi ja ta ahhetas, sosistades: „Olgu, aga enne ...“

Lift helises ja ta väänles vabaks, lipsates ukse poole. Silmis kõhklev pilk, lükkas Chloe seeliku tagasi alla ja astus minu ees koridori, suundudes oma korteri poole.

Mul käis kõhust jõnksatus läbi.

Ma polnud siin sellest peale käinud, kui olime lahus ja mul õnnestus valvurit keelitada, et ta lubaks mul minna Chloega rääkima. Veetsin lõpuks kogu selle aja hoopis ukse taga kõneldes. Tundsin kummalist ärevust. Tahtsin meie leppimisest vaid kergendust tunda, mitte mõelda sellele, millest olime vahepealsete kuudega ilma

jäänud. Et mõtteid mujale viia, kummardusin ettepoole ja imesin tema kõrvatagust nahka, hakates seeliku tagumise luku kallal tegutsema, samal ajal kui tema võtme kallal kobmitses.

Chloe lükkas ukse lahti, pöördudes minu poole. „Bennett ...“ alustas ta, kuid ma lükkasin ta tuppa, seljaga vastu lähimat seinat, ja vaigistasin oma huultega ta suu. Põrgusse, ta maitstes nii hästi, segu sidruniveest, mida ta oli joonud, ja see tuttav talle omane maitse: pehme piparmünt ja veelgi pehmemad, janused huuled. Mu sõrmed liikusid õrritavalt tema seelikul, kuid ma ei pidanud ühel hetkel enam vastu ja tõmbasin luku lahti, lükates riide põrandale, ja liikusin sedamaid üles Chloe bleiseri poole. Mille kuradi pärast see tal veel seljas oli? Miks tal üldse veel riided seljas olid? Tema nibud läksid tumelilla triiksärgi all kikki, kui neid põrnitsesin, ja ma sirutasin käe, et üht neist näpuotsaga hellitada. Terav abhetus sundis mind talle otsa vaatama.

„Ma igatsesin seda. Ma igatsesin sind.“

Keel paistis Chloe niiskete huulte vahelt välja. „Mina ka.“

„Pagan võtku, ma armastan sind.“

Kui Chloe kaelale suudlusi jagasin, hakkas tema rindkere kiirenenud hingamisest nähtavalt tõusma, ja ma polnud kindel, mis edasi saab, kuidas ma suudaksin hoogu maha võtta. Kas võtaksin teda kõigepealt siin, kiiresti ja jõuliselt, või viiksin ta diivanile või toolile, põlvitaksin ja lihtsalt maitseksin teda? Olin sellele kõigele nii kaua mõelnud – mänginud mõtteis läbi kõikvõimalikke

stsenaariume –, ja see, et ta oli nüüd siin päriselt minuga koos, justkui halvast mind.

Tahtsin kõike. Tunda tema häält ja nahka, kaotada end tema embusesse, jälgida bigipiisku ta kulmul säten-damas, kui ta minu peal ratsutab, näidates, kui palju ka tema mind oli igatsenud. Näen seda rütmis, mis muutub, kui ta lähemale jõuab, selles, kuidas ta klammerdub mu külge, kui sosistan tasa tema nime just sedasi, nagu talle alati meeldinud oli.

Mu käed värisesid, kui tema särgi ülemise nõöbi hooli-kalt pesast välja lükkasin. Kusagil mu aju üha hägu-emas sopis pendeldas mõte sellest, et ma ei taha rebida eest nõöpe särgil, milles ta oma kraadi kaitses.

Samuti tahtsin, et mälestus sellest jääks minuga iga-vesti. Mälestus temast.

„Bennett?“

„Mmmh?“ Tegin veel ühe nõöbi lahti, tõmbasin sõrme-ga piki tema kõri õnarust.

„Ma armastan sind,“ ütles ta, peod mu käsivartel, sil-mad suured. Mu käed takerdusid ja mul jäi hing kinni.

„Aga ... sulle ei meeldi see, mida ma sulle kobe räägin.“

Mu mõtteis keerles jätkuvalt vaid „Ma armastan sind“. Tundsin, kuidas naeratan pisut totakalt. „Mis ...? Mida iganes sa ka rääkima pead, ma olen kindel, et mul pole selle vastu midagi.“

Chloe kirtsutas nina ja pööras pilgu seinakellale. Alles sellel hetkel taipasin tema korteris ringi vaadata. Taganesin üllatusest sammu; tema kodu ei näinud välja vähimalgi määral selline, nagu olin ette kujutanud.

Chloe pubul oli kõik alati veatu, stiilne, kaasaegne.